

Arrest

nr. 126 384 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de India, meer bepaald in Mundgod. Uw ouders zijn in 1959 naar India gevlucht vanuit Utsang in de Volksrepubliek China (VCR). U bent geboren in 1984. U behaalde in mei 2004 uw middelbaar diploma aan de Central School for Tibetans in Mundgod, een instelling van de Tibetaanse overheid in ballingschap. U hebt daarna ongeveer een jaar uw oom geholpen die sweaters verkocht. Daarna volgde u een jaar lang computercursus van twee uur per dag, vijf dagen per week. Eind 2006 vertrok u naar Bangalore om er werk te zoeken. U vond geen werk volgens uw diploma en begon te werken als kelner in een restaurant met een Indiase eigenaar. U woonde in de staffrooms van het restaurant. U werd er gepest door uw collega's omdat u Tibetaan bent. Eind 2008 vertrok u naar Dharamsala om er te gaan werken. U werkte er in een klein hotel als manager. Uw baas was een Tibetaan. U bleef er werken tot oktober

2012. In augustus 2012 ging u met verlof naar huis en ging ook langs in Bangalore omdat uw zus er dan naar school ging. Er waren op dat moment conflicten tussen moslims en boeddhisten. U en anderen werden op straat bedreigd door moslims die jullie toeriepen dat jullie vermoord zouden worden na de ramadan. Omwille van de discriminatie en deze bedreigingen besloot u uiteindelijk India te verlaten. U had een eigen IC (Identity certificate of yellow book) en een smokkelaar zou daarmee uw reis naar Europa hebben geregeld. Hij kon echter geen visum regelen voor uw IC, waardoor hij in de plaats een vals Indiaas paspoort met uw foto op naam van (P.G.) voor u regelde. Hij behield uw IC, die u niet durfde terug te vragen. Op 6 januari 2013 reisde u met het vliegtuig naar Rusland van waaruit u een andere vlucht nam naar Polen. Van daar reed u met de smokkelaar en twee Indiërs naar België, waar u op 7 januari 2013 aankwam en dezelfde dag asiel aanvraag. Een zus, (T.L.) (OV n° 5.267.772), verblijft ook met haar echtgenoot in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een 'green book', een kopie van uw Registration Certificate, een attest van het Tibetaans Bureau in België dat u een Tibetaan bent, een geboortecertificaat uitgegeven door uw school, twee schoolattesten (van 2002 en 2004). Na het gehoor bezorgde u het CGVS nog een kopie van uw IC, uitgereikt op 11/03/2005.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming. U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

U verklaart daarnaast in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 06/01/2013. U behaalde in mei 2004 uw middelbaar diploma aan de Central School for Tibetans in Mundgod. U hebt daarna ongeveer een jaar uw oom geholpen die sweaters verkocht. Daarna volgde u een jaar lang computercursus en eind 2006 vertrok u naar Bangalore en werkte er twee jaar als kelner in een restaurant met een Indiase eigenaar. Eind 2008 vertrok u naar Dharamsala en werkte er in een klein hotel als manager. U bleef er werken tot oktober 2012.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en uit de voorgelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt(e) in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS p.6).

Betreffende de beweerde feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u het volgende. **Ten eerste** beweert u dat u in augustus 2012, bij een bezoek aan uw zus in Bangalore, door Indiase moslims mondeling op straat werd bedreigd. Ze zouden u doden zodra de ramadan voorbij zou zijn. Op dat moment waren er in de regio strubbelingen tussen de boeddhistische en de moslimgemeenschap. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat dit een eenmalige mondelinge bedreiging betreft, die volgens uw verklaringen in die periode aan zowat alle Tibetanen in de stad werd geuit (CGVS p.11). Er kan dan ook moeilijk worden gesteld dat dit om een persoonsgerichte en systematische vorm van vervolging zou gaan. U verbleef bovendien nog tot januari 2013 in India, waardoor uw eigen vrees wegens deze bedreiging kan gerelativeerd worden. Daarbij komt dat u deze, volgens uw huidige verklaring belangrijkste reden, zelfs niet hebt vermeld bij het invullen van de vragenlijst CGVS bij DVZ (vragenlijst CGVS, vragen 2-8), wat doet vermoeden dat u dit naderhand hebt bedacht of dat u deze bedreiging zelf niet zo serieus nam. U verklaart dan wel dat u geïnformeerd werd dat het eerste interview (op DVZ) kort is (CGVS p.12), maar dit is geen afdoende verklaring van het feit dat u uw belangrijkste reden voor vertrek niet zou hebben vermeld. Er werd u trouwens tijdens het overlopen van de vragenlijst bij DVZ, en na uw verklaring over uw vrees, nog drie keer gevraagd of u nog iets wou toevoegen (zie vragenlijst CGVS, vragen 5 en 8). U hebt geen enkele keer iets vermeld over deze doodsb bedreiging. **Ten tweede** stelt u dat u op uw eerste werk, als kelner in een restaurant in

Bangalore, gediscrimineerd werd door uw collega's, die op u neerkeken en u Chinees noemden. Het ontzeggen van rechten en de discriminatie zijn niet van die aard dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U werd trouwens door uw Indiase baas blijkbaar wel goed behandeld, waarbij u zelfs loonsverhoging kreeg, en kost en inwoon. U kreeg er ook goede fooien. U werkte er bovendien toch twee jaar (CGVS p.13). Nergens blijkt hieruit dat de ondergane discriminatie gelijkgeschakeld kan worden met een vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie. **Ten derde** verklaart u nog in het algemeen dat u gediscrimineerd wordt en geen vrijheid hebt als Tibetaan in India. Als voorbeelden van een gebrek aan rechten haalt u aan dat u geen land kan bezitten en de Indiase nationaliteit niet kan krijgen. Dat u het Indiase staatsburgerschap niet kan krijgen valt niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Verder blijkt nog uit de informatie toegevoegd aan het dossier dat Tibetanen in India wel degelijk over een heel aantal rechten beschikken.

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikte in India en in het bezit was van een dergelijke IC, waarvan u trouwens een fotokopie voorlegde na het gehoor.

U beweert dan wel uw originele IC aan de smokkelaar hebben gegeven vóór uw vertrek uit India en enkel nog over een fotokopie te beschikken. U beweert dat u het origineel niet meer durfde terug te vragen, hoewel u deze IC blijkbaar niet nodig had voor de reis zoals uit uw verdere verklaringen blijkt (zie gehoorverslag CGVS p.5). Deze verklaring voor het ontbreken van uw originele IC kan echter geenszins overtuigen. **Ten eerste** vermeldde u uw IC niet toen gevraagd werd of u ooit nog andere documenten had in India. U verklaart bij confrontatie dat u het vergat te vermelden omdat u uw IC niet bij zich hebt (CGVS p.7), maar dit is niet afdoende: enerzijds vermeldde u wel uw computercursuscertificaat (CGVS p.7), dat u evenmin bij zich had tijdens het gehoor, en anderzijds gaat het hier om een belangrijk document waarop u lang hebt moeten wachten en dat u al sedert 2005 in uw bezit had, zodat u het moeilijk kan vergeten dat u het ooit hebt gehad. **Ten tweede**, twee maal gevraagd naar andere documenten die u afgegeven hebt aan de smokkelaar, in India, onderweg of bij aankomst, stelt u duidelijk dat hij niets anders afnam dan uw IC en een kopie van uw RC. Echter, wanneer u dan naar andere bewijzen van uw reis gevraagd wordt, stelt u dat de smokkelaar ook uw ticket en alles waarop de valse naam (P.G.) stond, heeft afgenomen (CGVS p.8-9). U bent volgens uw verklaringen dan ook niet meer in bezit van enig begin van bewijs van uw verklaring gereisd te hebben met een vals paspoort, in plaats van met uw IC. Dit toont aan dat uw verklaringen voor het niet kunnen voorleggen van uw reisdocumenten, waaronder uw ticket en uw IC niet zomaar kunnen aangenomen worden.

Ten derde is het vreemd dat de smokkelaar deze IC per sé zou willen inhouden. U verklaart eerst dat de smokkelaar zei dat het gevaarlijk kan zijn om het bij te houden. Wanneer u erop gewezen wordt dat u het ook had kunnen thuis laten, stelt u opeens dat u plots vlug moest vertrekken, het niet meer durfde vragen, en dat het zo warm was (CGVS p.8). U hebt ook geen contact opgenomen met de smokkelaar om uw IC alsnog terug te krijgen. Uw verklaring dat u geen informatie had om hem te contacteren is niet aannemelijk (CGVS p.8). Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen rond de gebruikte reisdocumenten ontstaat het vermoeden dat u bewust uw originele IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen. De fotokopie die u na het gehoor nog voorlegde is volgens uw eigen verklaring vóór uw vertrek genomen (CGVS p.7). Dient hierbij te worden opgemerkt

dat u geen kopie voorlegt van het volledige document, dat dertien pagina's bevat zoals op de IC zelf vermeld staat, maar slechts van pagina's 1 tot 5.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuwe IC te bekomen, verklaart u dat u niet wist dat dit mogelijk was (CGVS p.10). Gezien dit wel degelijk in de IC wordt vermeld, en u voldoende geschoold bent om dit te kunnen lezen, is uw verklaring niet overtuigend.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt/kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde een 'green book', een kopie van uw Registration Certificate, een attest van het Tibetaans Bureau in België dat u een Tibetaan bent, een geboorte-certificaat uitgegeven door uw school en twee schoolattesten (van 2002 en 2004) merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit en opleidingen gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een enig middel de schending aan van artikel 48/2, 48/3, § 2, 48/5, § 2 en § 4 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

In een eerste onderdeel stelt hij dat verweerder ten onrechte oordeelt dat hij leugenachtige verklaringen aflegde over zijn identiteits- en reisdocumenten. Het is aannemelijk dat hij verplicht werd zijn IC aan de smokkelaar af te geven. Hoe dan ook stelt hij niet meer in het bezit te zijn van zijn IC zodat de vraag rijst of hij nog kan terugkeren naar India. Verweerder beweert dat hij gemakkelijk aan een IC kan geraken bij een Indiase consulaire afdeling. Deze informatie lijkt echter te worden tegengesproken door een rapport van de OSAR van 9 september 2013. De vraag moet worden gesteld of verzoeker nog over de vereiste documenten en administratieve toestemming beschikt om terug te kunnen naar India en er legaal en in veiligheid een verblijfsrecht te genieten. In het verlengde biedt zich de vraag aan die werd gesteld door het EHRM ten aanzien van Zwitserland, met name de vraag of de kans reëel is dat verzoeker door India naar China zal of kan worden gerepatriëerd. Dat verzoeker niet naar China zal worden gerepatriëerd kan niet met zekerheid worden geponeerd.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat verweerder naliet te onderzoeken of hem, mocht hij legaal kunnen terugkeren, met voldoende zekerheid bescherming kan worden geboden. Verzoeker maakte tijdens het gehoor gewag van discriminaties en verweerder toont niet met zekerheid aan dat verzoeker in India beschikt over reële en door de overheid gegarandeerde veiligheid. Verweerder toont dan ook niet aan dat de discriminatie waarvan verzoeker slachtoffer stelt te zijn ingevolge zijn Tibetaanse oorsprong niet beantwoordt aan maatregelen die als daden van vervolging kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar de hoger aangehaalde argumenten en stelt dat er wel degelijk zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar India omwille van zijn Tibetaanse afkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Ter terechtzitting vraagt de verzoekende partij de aanvullende nota van de verwerende partij van 5 mei 2014 met drie stukken (COI Focus: "*China India – de Tibetaanse gemeenschap in India*" van 14 maart 2014, COI Focus: "*China India – de nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*" van 25 maart 2014 en COI Focus: "*China – de vrees van de Tibetanen bij terugkeer naar China*" van 25 maart 2014) uit de debatten te weren naar aanleiding van het overlijden van een naast familielid waardoor hij deze stukken, die hij de dag voor de zitting ontvangen heeft, niet meer heeft kunnen inkijken. Gelet op de bijzondere omstandigheden wordt op dit verzoek ingegaan en worden de stukken van de verwerende partij uit de debatten geweerd.

2.2.1. De twee door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling, dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, kunnen worden erkend, zou zijn geschonden. De schending van dit algemeen geformuleerde artikel wordt niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de *“nationaliteit”* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een asielzoeker niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de asielzoeker in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (*ibid.*, p.22, § 89).

Daar waar de Raad geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) of de staatloosheid van de verzoekende partij te bepalen, behoort het wel tot zijn bevoegdheid om, op basis van de afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. In geval van twijfel over de nationaliteit van de asielzoeker of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Gezien zijn juridische en materiële situatie dit echter moeilijk kan maken en omwille van de moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen zijn van zijn nationaliteit of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

In casu kan vooreerst worden gesteld dat de naam, geboorteplaats en geboortedatum van verzoeker niet worden betwist. Verzoeker is geboren op 24 januari 1984 te Mundgod in India.

Daar waar de bestreden beslissing aanvat met te stellen dat verzoeker “*minstens de jure, over de Chinese nationaliteit*” beschikt, dient te worden vastgesteld dat nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat dit zo zou zijn, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk over de Chinese nationaliteit beschikt of stappen zou hebben ondernomen om deze te bekomen. Integendeel blijkt uit verzoekers verklaringen dat hem bij de DVZ weliswaar werd aangegeven dat hij de Chinese nationaliteit moest opgeven, doch dat hij nooit Chinese identiteitsdocumenten heeft gehad en nooit in Tibet is geweest (administratief dossier, stuk 5, p.3). Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat hij niet over de Chinese nationaliteit beschikt.

Uit de informatie in het administratief dossier (stuk 13: landeninformatie), blijkt daarnaast dat Tibetanen die in India zijn geboren tussen 26 januari 1950 en 1 juli 1987 (*de jure*) Indiaas staatsburger zijn. Gezien verzoeker is geboren in 1984 zou hij aldus *de jure* de Indiase nationaliteit kunnen genieten. Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat verzoeker deze nationaliteit daadwerkelijk zou hebben (trachten te) bekomen. Het tegendeel blijkt uit zijn verklaringen (administratief dossier, stuk 5, p.10).

Verzoeker is daarenboven geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en uit de door hem neergelegde Indiase documenten, met name zijn Green book, zijn RC en zijn IC, blijkt dat hij noch de Chinese, noch de Indiase nationaliteit bezit (administratief dossier, stuk 12: documenten). Integendeel wordt hierin vermeld dat hij van Tibetaanse origine is en wordt hierin de Tibetaanse nationaliteit als zijn huidige nationaliteit vermeld. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers asielaanvraag behandeld dient te worden als deze van een staatloze. Bijgevolg moet deze worden beoordeeld ten aanzien van het land waar hij zijn vroegere gewone verblijfplaats had, met name India. Gezien India verzoekers land van de vroegere gewone verblijfplaats is, kan dit land niet worden beschouwd als eerste land van asiel en is de toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet niet ter zake dienend. Het is dan ook aan verzoeker om aan te tonen dat hij niet naar India terug kan.

Verzoeker slaagt er geenszins in om aan te tonen dat hij niet zou kunnen terugkeren naar India en er zijn verblijfsrecht niet opnieuw zou kunnen opnemen. Hij betwist dat hij leugenachtige verklaringen aflegde over zijn identiteits- en reisdocumenten en poneert dat het wel aannemelijk is dat hij zijn IC moest afgeven aan de smokkelaar. Hij beperkt zich echter tot dit algemeen betoog, zonder ook maar enige poging te ondernemen om de concrete motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen te weerleggen. Deze vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Aldus blijft het vermoeden onverminderd overeind dat verzoeker doelbewust zijn originele IC, die nog geldig is tot maart 2015 en waarin blijkens verzoekers gezegden een NORI-stempel is opgenomen (administratief dossier, stuk 5, p.7), achterhoudt teneinde de hierin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij reisde en eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen. Dit vermoeden wordt overigens nog versterkt doordat verzoeker manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de beweerde illegale reis die hij naar België zou hebben afgelegd. Zo kon hij geheel geen precisering verstrekken omtrent het visum dat werd opgenomen in het vals paspoort dat hij beweerdelijk zou hebben gebruikt. Waar in Rusland hij een tussenlanding maakte, kon hij bij het CGVS evenmin aangeven. Voorts wist hij niet waar in Polen hij zou zijn geland. Met welke vliegtuigmaatschappij(en) hij zou hebben gereisd, wist hij ook niet. Verder kon hij niet aangeven met welke twee personen hij vervolgens per wagen naar België zou zijn gereden (*ibid.*, p.8-9; stuk 10, verklaring, nr.35).

Zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij zijn originele IC niet meer heeft, *quod non*, dan nog blijkt uit de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 13: landeninformatie) en zoals bij de nota gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage 1), dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade om het verlies van dit document te melden en een duplicaat te krijgen. Wanneer werd gevraagd waarom hij hiertoe geen stappen ondernam, beweerde verzoeker echter dat hij niet wist dat dit mogelijk was (administratief dossier, stuk 5, p.10). Deze verklaring ontbeert geloofwaardigheid daar deze mogelijkheid in de IC wordt vermeld en verzoeker voldoende geschoold is om deze te lezen. In zoverre verzoeker de voormelde informatie tracht te weerleggen door een passage te citeren uit een OSAR-rapport van 9 september 2013, dient te worden opgemerkt dat, nog daargelaten dat verzoeker dit rapport niet neerlegt en de vindplaats niet vermeldt, deze algemene passage geenszins opweegt tegen de uitgebreide en meer specifieke informatie die hieromtrent in de hoger aangehaalde informatie is opgenomen. Met name blijkt hieruit dat Tibetanen van wie het IC verloren is gegaan zich tot de Indiase ambassade in Brussel kunnen wenden voor een her-uitreiking (duplicaat). Tevens zijn volgens de Indiase ambassade in Brussel alle Tibetanen die beschikken over een IC en een NORI-stempel gerechtigd om terug te keren naar India. Of de IC-houders India daarbij al dan niet hebben verlaten met de IC wordt door de Indiase ambassade in Brussel niet in beschouwing genomen bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Gelet op het voorgaande, dient te worden aangenomen dat verzoeker in de mogelijkheid verkeert om met zijn documenten legaal naar India (het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats) terug te keren en er zijn verblijfsrecht weer op te nemen.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij India zou hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormelde artikelen, noch dat hij dergelijke vrees zou dienen te koesteren of zulk risico zou lopen bij een terugkeer. Hij beweert op algemene wijze dat hij in India geen bescherming geniet en stelt dat verweerder niet aantoont dat de discriminatie waarvan hij stelt slachtoffer te zijn niet als daad van vervolging kan worden beschouwd. Tevens poneert hij dat de mogelijkheid bestaat dat hij naar China zal worden gerepatriëerd. Hij gaat met deze algemene beweringen echter volledig voorbij aan de concrete motieven ten grondslag van de bestreden beslissing en de informatie waarop deze zijn geschraagd. In de bestreden beslissing wordt, op basis van de informatie in het administratief dossier, immers op omstandige wijze gemotiveerd dat en waarom de door verzoeker aangehaalde discriminatie niet kan worden gelijkgeschakeld met een vrees voor vervolging, dat en waarom verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en dat en waarom verzoeker, die over een verblijfsrecht beschikte in India en in het bezit is van een RC, in India bescherming geniet en geen refoulement riskeert. Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de motieven ter zake te weerleggen. Deze vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Zij vinden bovendien andermaal bevestiging in de informatie die verweerder bij de nota voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage 1).

Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet uitgewerkt. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bijgevolg omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voormelde.

2.2.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar India een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER